

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2017

Květen 2017

Kristus – Pastýř našich duší

Církev letos 7. května na celém světě slaví Neděli Dobrého pastýře a modlí se za nové kněžská i řeholní povolání. Poté, co nás evangelium o povolání prvních Ježíšových učedníků a následovníků vede mezi rybáře, dnes nás přivádí mezi pastýře. Dvě kategorie, které mají stejnou důležitost. Od jedné je odvozen titul rybáři lidí, od další pastýři duší.

Obraz Dobrého pastýře v nás především evokují výtvarné a literární představy.

Antická literatura povolání pastýře zidealizovala. Spisovatel Vergilius ve svých zpěvech opěvoval ideální svět pastýřů plný lásky.

Už ve Starém zákoně se představil Bůh jako pastýř svého lidu. I příští Mesiáš byl představen jako pastýř, který pase své stádo a stará se o něj. Tento ideální obraz pastýře našel své plné uskutečnění právě v Kristu. On je Dobrý pastýř, který hledá ztracenou ovečku; bylo mu líto zástupu, protože byli jako ovce bez pastýře. Své následovníky nazval malým stádem. Svatý Petr nazývá Ježíše pastýřem našich duší.

Bůh, který je hledající

První vyobrazení Krista jako Dobrého pastýře nacházíme už v katakombách sv. Kalixta v Římě. Ježíš si bere ovečku na svá bedra a přináší ji do bezpečí. Nejde tu jen o zbožný obraz, který se váže na vzdálené časy. Je to samotný Pán Ježíš, který o sobě řekl: Já jsem dobrý pastýř (Jan 10, 14).

První křesťané, kteří byli pronásledováni, zanechali tuto stopu své víry: věděli, že Ježíš je bude hledat, a když je najde, přivede je do království světla; do domu, kde je místo pro všechny. Velkou nadějí pronásledovaných křesťanů byla jistota, že Ježíš má slova věčného života.

S tematikou Dobrého pastýře se setkáváme i na místech posledního odpočinku zesnulých. Symboliku objasňují texty pohřební liturgie prvních křesťanů: *Ztracená ovečka jsem, prosím, přivolej mi Spasitele a ať mě zachrání.*

A tak Ježíš jako Dobrý pastýř je jedno z nejstarších zobrazení Krista. On je Dobrý pastýř, který hledá ztracenou ovečku, dokud ji nenajde. Dobrý pastýř dá život za své ovce a nikdo mu je nebude moci vzít.

To také vysvětluje, proč toto evangelium čteme ve velikonoční době. Právě Velikonoce jsou událostí, ve které Kristus ukázal, že je Dobrý pastýř a obětuje život za své ovce. Nic lepšího nemůžeme udělat, než svou nadějí a důvěrou vložit do rukou Pána Ježíše. Ježíš jediný může říci: Mé ovce slyší můj hlas, já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nikdy nezahynou a nikdo mi je nevytrhne z ruky. Zde nám také nejlépe ukazuje, jaký má být kněz.

Bůh, který je starostlivý

Abychom pochopili důležitost biblického obrazu dobrého pastýře, musíme si uvědomit, že Izrael byl kdysi putujícím lidem, který tvořili pastýři a beduini.

V této společnosti vlastnit stádo znamenalo přežití a pastýři se snažili o něj co nejlépe postarat. Pastýř musel znát všechny své ovce a ony rozpoznávali jeho mezi ostatními. Vzájemná spjatost byla velmi silná.

To nám také vysvětluje, proč si Bůh zvolil právě tento symbol, kterým vyjadřuje svůj vztah

s lidstvem. Jeden z nejkrásnějších žalmů popisuje důvěrný vztah věřícího a Boha jako pastýře: "Pán je můj pastýř, nic mi nechybí, pase mě na svěžích

pastvinách, vodí mě k tichým vodám, duši mi osvěžuje. Vodí mě po správných chodnicích, věrný svému jménu. I kdybych měl jít tmavou dolinou, nebudu se bát zlého, neboť ty jsi se mnou" (Ž 23, 1 - 4).

Tmavá dolina může být v našem životě smrt, ale i nějaká životní zkouška, citová krize, ekonomické problémy, vážná deprese apod. Každý z nás ve svém životě někdy přechází i tmavou dolinou.

Bůh, který je dobrotivý

Titul pastýře se však vztahuje i na krále, kněze a vůdce obecně. Avšak zde nevyvolává jen obraz ochrany, bezpečí a jistoty, ale bohužel i útlaku a nespravedlivého sdírání. Jako protipól dobrého pastýře vidíme obraz špatného pastýře, který je egoista, využívá a zneužívá druhé, je krutý a násilný, podvádí.

Bůh utlačovanému lidu přislíbil, že on sám se ho ujme a bude s láskou pečovat o své stádo. Tento Boží přislíb se uskuteční, když přichází na svět Pán Ježíš. On jde ještě dál, když udělá, co by žádný pastýř neučinil: položí svůj život za ovce (Jan 10, 11).

Ježíš jako Dobrý pastýř zná své učedníky a následovníky, a protože je Bůh, zná všechny lidi. Tím chce Bible vyjádřit naše nejvnitřnější bytí. Bůh miluje každého člověka osobně.

Bůh, který je přátelský

Zejména pro mladé lidi je typický vztah kamarádství a přátelství. Jejich vztah vyjadřuje věrnost, starost o druhého. Ježíš si přeje, abychom se na něj nedívali ve strachu. S Ježíšem, Dobrým pastýřem, se nemusíme bát.

To, co nás naplňuje úžasem, je, že Pán Ježíš nechce jednat sám. Chce, aby někdo zpřítomňoval jeho tvář, jeho hlas, ruce, jeho srdce, které hoří láskou. A tak si Ježíš povolal první učedníky, aby byli pastýři, jako je on, aby byli s ním. Šimonovi řekl: *Odted' budeš rybářem lidí* (Lk 5, 10). A celníkovi Matoušovi, který křečovitě svíral své peníze, řekl: *Pojď' za mnou!* (Mt 9, 9). Jakubovi a Janovi, kteří prali sítě, Ježíš otevírá nový horizont a říká: *Pojďte za mnou* (Mt 4, 19). Takto si Pán Ježíš povolal první kněze a takto si povolává každého kněze.

Bůh, který je milující

Ježíši je líto zástupu, protože byl jako ovce bez pastýře, a proto si vyvolil učedníky, kteří měli lidi učit, uzdravovat a nasycovat. To je také základem kněžské služby.

Dnes je čas modlit se za nové kněžská povolání. Uvědomit si, že máme chránit pastýře duší od každého zla, ztráty cti, dobrého jména, od pohoršení, svodů, záludností. I kněz je člověk jako kdokoliv jiný. Je to muž, který může mít své chyby, pády. Dokonce se musí ze svých hříchů vyznávat stejně jako ostatní věřící.

Pán Ježíš nás vyzývá k modlitbě za povolání: *Žeň je velká, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň* (Lk 10, 2).

(podle KN)

Co nám říká fatimské zjevení

Často slyšíme i z úst křesťanů výroky, že "co se má stát, stane se" nebo "co člověka čeká, to ho nemine". Vypadá to na jakýsi druh fatalismu. Na druhé straně nás Církev vybízí, abychom se modlili za zemřelá a naše potřeby nebo potřeby jiných lidí. Tedy, jak je to vlastně s naší modlitbou před Bohem? Slyší Bůh, když se modlíme?

Počínaje 13. květnem 1917 se třem fatimským pasáčkům začala zjevovat "paní v bílém". František a Hyacinta zemřeli v dětském věku a Lucia vstoupila do kláštera, kde se dožila 98 let a zemřela v roce 2005. Byla to ona, která na prosbu fatimského biskupa popsala v roce 1941 první a druhé fatimské zjevení a brzy byly i zveřejněny.

Třetí zjevení napsala Lucia v roce 1944 a dlouho, bez zveřejnění, bylo uloženo v archivu (do roku 1957 ve Fatimě v archivu tamního biskupa a od roku 1957 v archivu Kongregace pro nauku víry ve Vatikánu). Obálku s obsahem třetího fatimského zjevení viděl papež sv. Jan XXIII. v roce 1959, bl. Pavel VI. v roce 1965 a sv. Jan Pavel II. v roce 1981 po svém atentátu. Všichni obálku se zjevením vrátili zpět do archivu. Ale už sv. Jan Pavel II. hodně naznačil, když kulku z pistole atentátníka, která ho měla zabít a uvízla v jeho těle, položil do korunky, kterou má socha Panny Marie ve Fatimě.

Nakonec v roce 2000 Jan Pavel II. poslal tehdejšího arcibiskupa Tarcisia Bertoneho do Fatimy za sestrou Lucíí. Zdá se, že účelem jeho návštěvy bylo

ověření pravosti rukopisu. Při setkání arcibiskup Bertone ukázal sestře Lucii text, který napsala v roce 1944. Lucia poznamenala, že je to její písmo, ale zveřejnění textu záleží na rozhodnutí Svatého otce. Arcibiskup se vrátil do Říma a brzy, ještě v roce 2000, došlo ke zveřejnění třetího fatimského zjevení: děti viděly velké utrpení křesťanů, mnoho mrtvých a nakonec i "biskupa oděného v bílém" zastřelili.

Svatý stolec spolu s textem fatimských zjevení zveřejnil i dva významné komentáře. První napsal kardinál Angelo Sodano a druhý tehdejší kardinál Joseph Ratzinger, pozdější papež Benedikt XVI.

Právě kardinál Ratzinger poukázal, že třetí fatimské zjevení se vztahuje na papeže Jana Pavla II. Avšak zatímco v zjevení "biskup oděn v bílém zemřel zastřelením", Jan Pavel II. atentát v roce 1981 přežil a nepodleh jakoby zázrakem kulkám ze zbraně. Toto - podle kardinála Ratzingera - dokazuje, že Pán Bůh naše modlitby slyší a, lidsky řečeno, mění i svá rozhodnutí.

Prožíváme květen, měsíc zvláštní úcty k Panně Marii. Prožíváme i výročí začátku fatimských zjevení (13. 5. 1917) i výročí atentátu na papeže sv. Jana Pavla II. a náměstí sv. Petra ve Vatikánu (13. 5. 1981).

Nepodlehněme přesvědčení, že naše modlitby jsou nanic a že jejich Bůh neslyší. Třetí fatimské zjevení hovoří o opaku: Bůh naše modlitby slyší. Kolik z nás může dosvědčit ze své vlastní zkušenosti, že jejich modlitby Pán Bůh slyšel a vyslyšel! Nikdy se nemodlíme nadarmo, neboť náš Pán nás slyší a vyslyší tak, aby to bylo pro naše dobro.

Nejsme v rukou slepého osudu, neměnného fatalismu, ale v rukou Boží prozřetelnosti, v rukou živého Boha. Modlitba je proto naše osobní komunikace s Pánem, zda se už modlíme bezprostředně k němu nebo prosíme o přímělu svatých a zvláště Matku Boží Pannu Marii.

(podle KN)

Zkušený ďábel o nedocenené matce

Kelsey Shadeová

Můj drahý Tasemníku,

Tvůj pokrok s tou maminkou mě nadchl. Pokračuje to slušně, jak jsem slyšel. Případá si přepracovaná, nedocenená a skleslá? To mě těší. Budeš-li si počínat obezřetně, může to být skvělá příležitost. Velkou výhodou pro nás je už to, že ji včera v noci každou hodinu budily děti. Z unavené mámy se snadno stane citlivější máma, a citlivá máma je zranitelná.

Přece jen mám několik tipů. Za prvé, zaměř svou snahu přednostně na její manželství.

Jak víš, s manželstvím, kde vládne soulad,

toho mnoho nesvedeme. Naštěstí pro nás nevrlá a vyčerpaná manželka umí pro změnu této situace udělat pravé divy. Musíme ji přesvědčit, že její manžel už není tím přítelem a spojencem, jehož si původně vzala. Místo toho jí musíme předvést každý jeho hřích a zlozvyk, a zejména upozorňovat na to, co bezděčně dělá (ať se zlým úmyslem, nebo bez něj) proti ní.

Často právě nejméně zjevné věci, věci, které si manžel ani neuvědomuje, jsou tím, co jí vadí nejvíc. Když přijde domů z práce a pohodí věci na botník hned za dveřmi (místo aby si pověsil kabát nebo odložil klíče), ať to považuje na přímý útok na svou práci v domácnosti. Když na botách nanese bláto, ať si myslí, že je to proto, že ji nemiluje. Tobě nebo mně se mohou takové přehnané myšlenky zdát směšnými, ale vyčerpané smrtelnici připadají jako odraz skutečnosti. Tvým cílem je přimět ji, aby si myslela, že manžel její úsilí v domácnosti nevnímá, nebo ještě lépe, že ho to nezajímá.

Za druhé dělej, co můžeš, aby se stále soustředila na svoje problémy a bolesti. Připomínej jí, jak jí bolí v zádech, jak děti celý den řádily a kolik neudělané práce má ještě před sebou. Nedovol jí, aby ji napadlo se ptát, jaké obtíže musel ten den řešit její manžel nebo jestli i jeho nebolí v zádech. Dávat druhým přednost před sebou je jednou z těch hloupých, ale podivně účinných taktik Nepřítele. Jestliže všeho nechá, aby mu uvařila kávu, za chvíli uvidíš, jak mu masíruje ramena a flirtuje s ním na gauči. Nedáš-li si pozor, může se to snadno vymknout kontrole.

Také se ujisti, že mamina začíná stavět nade vše výkonnost. Přiměj ji, ať vstane časně a nezastaví se, dokud nepůjde zase spát. Jestliže manžel večer hodinku relaxuje u počítače, postarej se, aby si všimla hromady neposkládaného prádla nebo nezametené podlahy. Nedovol jí, aby si vzala knihu a odpočinula si vedle manžela. Píle je často jednou ze ctností Nepřítele, ale když se přežene, můžeme ji využít ke svému prospěchu. Přesvědč ji, že dokud zbývá jen trocha nedodělané

práce (a ta se vždycky najde), nikdo by neměl odpočívat. Až bude skládat prádlo a zametat, zatímco on sedí, snadno v ní vyvoláš kouzelnou hořkost zášti.

Ale pozor! Pamatuj, že láska manžela může být pro naši věc nebezpečná. Jestliže vycítí její nespokojenost, mohl by jí začít pomáhat nebo, ještě hůř, projevovat jí lásku. Právě zde lze

přivést k plnému rozkvětu dříve zaseté semínko popuzení. Přiměj ji, aby si myslela, že jeho projevy náklonnosti plynou z toho, že „chce jen to jedno“. Nedovol, aby důvody, proč jí pomáhá s nádobím (nebo jí líbá a hladí), pokládala za čisté. Dává-li manžel najevo, že po ní touží, přesvědč ji, že ji využívá, nikoli miluje. Jak oba víme, vrcholný manželský akt je může spojit způsobem, který pokazí spoustu naší tvrdé práce. Proto jí nedovol, aby ho kladla na svém žebříčku priorit příliš vysoko. Je v našem nejlepší zájmu postarat se, aby manželka měla stále práci, práci, práci, a buď si jist, že bude na konci dne příliš vyčerpaná, než aby na něj jen pomyslela.

A teď k dětem. Děti, obzvlášť ty malé, pro nás představují roztomilé malé příležitosti. Všichni víme, že děti jsou oblíbeným nástrojem Nepřítele. Říká jim „požehnaní“ a „dar“ a vyzývá rodiče, aby za ně položili život tak jako jeho Syn. Šílené, já vím. Musíme ji přesvědčit, že ty protivné lidičky, o něž se má starat, ve skutečnosti nestojí za to, aby se pro ně obětovala. Když mamina prvně snila o tom, že bude mít děti, patrně si představovala, že se povětšinu svých dní bude kochat velkýma nevinnýma očima a šťastnými úsměvy boubelatých tváříček. Udělej, co můžeš, abys tato očekávání rozbil.

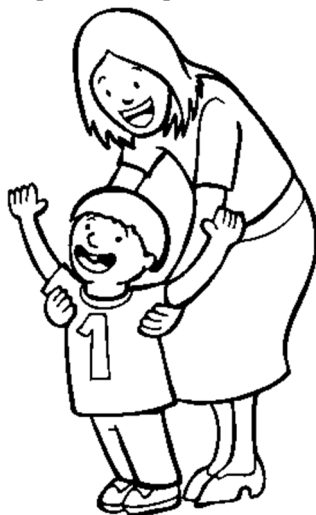
Místo toho ji upozorni, kolik jí toho berou. Ať berou a berou a berou... A ať něco potřebují a potřebují a potřebují, dokud se mamina nebude cítit naprosto vyčerpaná. Ať začnou křičet všechny najednou z toho nejnerozumnějšího důvodu. Ať jí ten hluk jde na nervy. Ať jí jejich zlobení překvapuje. Snaž se,

aby jí každodenní rutina přebalování, krmení a koupání připadala úmorná a současně pod její úroveň. Ať přemýšlí o všech těch lepších, důležitějších věcech, které by mohla dělat, kdyby jen neměla ty děti.

Nedovol jí, aby přemýšlela o příštích odpovědných, věřících dospělých, které vychovává. Lidech, kteří budou měnit společnost, přátelích, pracovnících, manželích nebo manželkách... Nedovol jí, aby o nich přemýšlela jako o celoživotních společnících, kteří ji budou milovat, povídat si s ní a starat se o ni, až bude stará. Ach, a určitě ji nenech myslet na vnoučata, které by v jejich ušmudlaných tvářičkách mohla zahlédnout už teď, pokud by se dívala dost usilovně. Ne, ne, ne... Myslet dopředu na to, že její práce ponese plody, jak říká Nepřítel, je vždycky špatný nápad. Slova jako „pokračování rodu“ a „dědictví“ drž v bezpečné vzdálenosti od každodenně usmrkaných nosů a rozpatlané dětské výživy.

Mám-li Ti, milý Tasemníku, dát ještě na závěr nějakou radu, pak se starej o to, aby mamina za své naplnění a útěchu pokládala manžela či rodinu.

Víme, že Nepřítel pořád bdí a je ochoten brát břemena svých dětí na sebe, ale dokážeme-li její pozornost dostatečně rozptýlit, možná na tuto skutečnost zapomene. Ať svou cenu a sebepotvrzení hledá u manžela. Když ji potom zklame (což je jisté), bude naše. Ano, to nejhorší, co by mohlo nastat, by bylo, kdyby se se svými potřebami a nedostatky obrátila na Něj. Jakmile si uvědomí, že Nepřítel nabízí pokoj, který překonává její situaci, může to naši práci naprosto zmařit.

(podle Te Deum)

Modlitba muže

Ke Dni matek přinášíme Modlitbu muže – e-mail, který byl ženami hodnocen jako nejlepší.

„Milý Bože, chodím každý den do práce a dřu 8 hodin, zatímco má žena si pěkně sedí doma. Chci, aby věděla, co musím vydržet, tak tě prosím, dovol, aby její tělo bylo prohozeno na jeden den s mým. Amen.“

Bůh, ve své nekonečné moudrosti, splnil mužovo přání.

Příštího rána, se muž probudil jako žena.

Vstal, udělal rychle pro svého druha snídani, nakrmil psa a kočku, probudil děti, připravil jim šaty do školy, dal jim snídani, zabalil svačiny a odvezl je autem do školy.

Přišel domů, sebral věci na čištění, vzal je do čistírny a stavil se v bance, aby uložil peníze.

Šel na nákup k zelináři, k řezníkovi a do mlékárny, pak jel domů, vyložil nákup, zaplatil účty a zapsal vše do účetní knihy.

Vyčistil bedýnku na kočičí výkaly a vykoupal psa.

To už byla 1 hodina a on spěchal, aby ustlal postele, vypral, vysál prach, zametl a vytřel podlahu v kuchyni.

Běžel do školy vyzvednout děti a po cestě domů se s nimi pohádal.

Připravil jim mléko a sušenky a postaral se, aby udělaly domácí úkol.

Pak vyndal prkno na žehlení a při žehlení se díval na televizi.

V 16.30 začal škrábat brambory a čistit zeleninu na salát, obalil vepřové řízky a nakrájel čerstvou fazolí na večeři, večeři připravil, prostřel pro druha a děti.

Po večeři, nakrmil psa a kočku, uklidil kuchyň, pustil myčku na nádobí, poskládal prádlo, vykoupal děti, uložil je do postele a přečetl jim pohádky.

Ve 22.00 byl vyčerpán, ale jeho každodenní povinnosti ještě neskončily; šel do postele, kde se od něj plnění manželských povinností, což zvládl, aniž si postěžoval.

Dalšího rána, sotva se probudil, poklekl u postele a řekl:

"Bože, nechápu, co jsem si představoval. Jak jsem se mýlil, když jsem záviděl své ženě, že si může být celý den doma. Prosím, snažně tě prosím, mohl bys to vrátit zpátky?"

Bůh ve své nekonečné moudrosti odpověděl:

„Můj synu, vidím, že sis vzal ponaučení a velmi rád bych všechno změnil, jak to bylo, musíš ale počkat devět měsíců. Včera v noci jsi totiž otěhotněl.“

Falešní patroni z řecké mytologie

Ke všeobecnému vzdělání patří poznání bývalých velkých kultur, které ovlivnily dějiny mnoha národů. Jednou z nich je kultura antického Řecka. Patřily k ní mytologické postavy. Některé z nich i po tisíciletích symbolizují chování současníků

V šestnácti letech se Narcis poprvé viděl v zrcadle a zamiloval se do sebe tak, že z toho zemřel. Stal se pro dějiny obrazem člověka, který je zahleděný do sebe

a kromě sebe sama nemá nikoho rád. I naše doba produkuje šampiony vlastního já, jejichž obdivovateli jsou oni sami na druhé straně zrcadla. Přispívá k tomu kultura těla, naprogramovaná krása, kult výkonnosti a úspěchu, právo na názor a obrana vlastních práv. Upřednostňují se hesla "Musíš mít hlavně rád sám sebe" a "Miluji se, protože jsem úspěšný a krásný a mám na všechno svůj jedinečný názor".

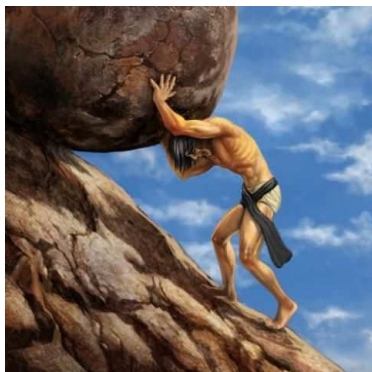
V pochybnostech nad vlastní výjimečností přichází pomoc od mnoha sekulárních institucí, které přesvědčí člověka o jeho výjimečnosti. Dnes například vidíme snahu mužů být výjimečnými tím, že si dávají narůst vousy. Vousy byly v minulosti symbolem zralosti a moudrosti, dnes se stává symbolem mužské krásy. Muž s vousy se u zrcadla cítí výjimečně, ale jelikož takových výjimečných je velmi mnoho, tak nakonec vidíme, že výjimečným se stává spíše ten, kdo vousy nemá.

Ale podobně jako ve starověkém Řecku i dnes máme armádu otroků, kteří si nemohou dovolit stát stále před zrcadlem a obdivovat se. Jsou rádi, že mají práci a mohou přežít.

Narcismus může nakazit i křesťanská společenství. Mnozí se v zrcadle svého života vidí nejkrásnější, nejlepší a nejzbožnější.

Sisyfos

Oklamal bohy, a tak byl potrestán. Musí za trest tlačit kámen na horský štít a ten mu vždy těsně před vrcholem spadne a on opět musí pokračovat znovu, což dělá stále znovu s hloupým úsměvem. Byl tedy odsouzen k věčné a ubíjející dřině. Charakterizuje absurdní a cynický život.

Dnešní člověk je homo oeconomicus. Žije v nelehkém ekonomickém a hospodářském prostředí a namáhá se, aby dosáhl přiměřenou životní úroveň a měl účast na co největším množství materiálních dober. Chce něco získat pro sebe ze světa financí, ve kterém je všemohoucnost Boha nahrazena všemohoucností peněz. V ní platí zásada: Kdo má

dost peněz, je jako Bůh: může si vše dovolit! Kardinál Kurt Koch vysvětluje, proč se peněžní instituce, banky, prezentují jako moderní chrámy. Je to vidět v velkých halách, které bývají naplněné "liturgickým" šepotem, ale u přepážek, kde se rozhovor mezi klientem a zaměstnancem podobá zpovědi ve zpovědnici katolických kostelů. Velká moderní banka šíří jakési religiózní fluidum, které lidé vnímají a podle toho se také chovají. Přicházejí do nich moderní Sisyfové, aby tam načerpali sílu a mohli se opět šplhat vzhůru. Kdo vidí jen v tomto smyslu života, tak se nemůže ani jinak chovat.

Bakchus

Objevil révu a stal se symbolem zábavy a bohem "osvoboditelem". Osvoboditelem v tom smyslu, že opilý člověk ztratí své "já" a rozplyne se v "my". Osvobozuje se od všech vazeb s vlastním sebevědomím a slouží opojení. Nemusí to však způsobovat jen alkohol, drogy a sex.

Stali jsme se dnes, i když stovky milionů lidí hladoví, planetou konzumentů. Vše se mění na hyper. Stále obrovitější hypermarkety a obchodní centra. Všechno je rychlejší - obchodování online a možnost rychlých úvěrů. Nabízejí se stále nové značky a luxusní zážitky a to nejen v módě, ale i umění, hudbě, cestování a ve filmovém průmyslu. Konzumujeme stále více služeb a konzumujeme je na každém kroku: v nákupních centrech a galeriích, v kině, v divadle, na nádražích, pumpách a letištích. Stali jsme se konzumenty i v neděli, a také v noci a brzy ráno. I naše náboženské svátky,

které mají mít duchovní rozměr, se proměnily na nákupní slavnosti a bakchanálie konzumu.

Prometeus

Během oběti oklamal nejvyššího boha Dia a ukradl oheň. Pro tento typ nic není svaté, ani svaté věci. V euroatlantické části světa jsme svědky zesvětštění všech reálií v kosmu a na zemi. Má to směřovat k osvobození se od zjeveného náboženství. Už nemá nic patřit Bohu, nic nemá být svaté a posvátné. I náboženství, především křesťanské, se má stát jen zbožím, které si může někdo na doručení objednat. Kultura se formuje v duchu ďábových slov Adamovi a Evě: "Budete jako Bůh" (Gn 3, 5). I proto se dnes mnoho ateistických organizací nazývá po Prometeovi.

Podle známého rumunského filozofa a religionista Mircea Eliade dnešní člověk ztrácí smysl pro posvátno. Jeho životní prostor a čas, jeho tělo a celá jeho zkušenost jsou zesvětšeny. Je zbavený náboženství a jeho kosmos se stal nepřehledným, němým, mrtvým, netlumočí mu žádné poselství. I jiné kultury poznali nenáboženské lidi, ale až v moderní západní společnosti se nenáboženský člověk plně rozvinul. Člověk se tvoří tak, že desakralizuje sebe a svět. Posvát-

no je pro něj překážkou jeho svobody. Je přesvědčen, že se nestane sám sebou, dokud nebude zcela osvobozen od světa mystiky. Svobodným se stane pouze tehdy, když zabije posledního boha. Náhradou za to je vytváření nové mytologie a úpadkových rituálů. Pohybuje se v magicko-náboženské směsi, která padla až na úroveň karikatury a je těžko poznatelná.

(podle KN)

Dělá si mé tělo se mnou, co chce?

"Mé tělo si se mnou dělá, co chce..." zpívá Jožo Ráž v jedné své písni. Pokud se však zaposloucháme do textu písně, rychle zjistíme, že nejde o žádný vítězný výkřik! Zpěvák začne připomínat svou duši, která si z jeho přílišného hedonismu zoufá. Následuje popis zápasu jeho anděla strážného, který má obavy o jeho osud. K hlasu anděla však zpěvák zůstává lhostejný; nemá o něj zájem.

Zdá se mi, že jsme si bohužel už jaksi bez ostychu osvojili právě takovou jednoduchou vizi štěstí - dát tělu co nejširší paletu požitků, možností užívání si a snažit se především o to, aby tento stav trval co nejdéle. Problém je v tom, že i když se tato vize již začíná stávat skutečností, vysněná radost nepřichází - spíše naopak. Proč?

Z křesťanského pohledu život není o tom, abych si dělal, co se mi zachce. Cílem lidského života je naplno realizovat svůj vztah lásky, a to jak s Bohem, tak s lidmi. Proč však hned musíme mluvit o Bohu? Není láska jen něco přirozeného mezi mužem a ženou? Pocit, který cítím a který mě doprovází, když mám někoho rád, a který přijde zcela spontánně?

Pravou lásku nelze redukovat na city

Ačkoliv naše kultura popisuje lásku jako něco, co dva lidé prostě "cítí", co je neskutečně dokonalé a krásné, přece sv. Jan Pavel II. celý svůj život zasvětil tomu, aby i dnešnímu mladému i starému člověku - jednoduše dnešnímu člověku - připomněl, že pravá láska vyžaduje velkou míru úsilí, ctivosti, námahy, zrání a oběti. Dovolte mi proto, prosím, vrátit se k tomuto velkému světci ještě z dob jeho biskupské služby v Krakově a přiblížit pár myšlenek z jeho teologie manželství a rodiny.

Věřím, že pro mnohé z vás, kteří žijete v manželství, není výzva ke svatosti, kterou si manželství vyžaduje a ke které nevyhnutelně zve, žádnou novotou. Pro mnohé je však svatost vzdálený ideál, kterému začnou lépe rozumět až ve chvíli, kdy získají konkrétní, živou zkušenost s lidskou láskou. Teprve potom opravdu začínají lépe chápat Boha. Zním vzácné lidi, kteří se ve chvílích zamilování začínají jinak modlit, protože jaksi spontánně tuší, že jejich věrnost modlitbě, a tedy Bohu, souvisí se zápasem o upřímnou a krásnou lásku ke konkrétnímu člověku.

Myslím si, že i dnes mnozí velmi dobře chápou, že lásku a věrnost nelze redukovat na city a že manželství není emocionální stav dvou lidí, kteří se do sebe romanticky zamilovali a nyní tento stav zamilovanosti už jen "nafixují navždy". Láska zve k hlubokému společenství osob, k očišťování citů, k jejich dozrávání a dokonce jejich přeměně na pevnou, sebedarující podobu, která vytrvá v dobrém i zlém.

V zajetí sexuální revoluce

Požadavek nedat tělu možnost, aby si se mnou dělalo, co ono samo chce,

vyplývá tedy ze samotné podstaty lásky. Jak toho dosáhnout? Spojením lásky a modlitby!

Jenže jak to vysvětlit těm, kteří své štěstí teprve hledají, a to často bez Boha? Jak to vysvětlit těm, kteří si upřímně myslí, že do jejich lásky jim nikdo nemá právo hovořit? Jak můžeme ve společnosti, která se vzdálila od Boha, diskutovat o tom, jak bychom měli (či neměli) spolu žít, pokud nikdo neví, odkud se bere to, "měli bychom", a každý si myslí, že tím nám pouze někdo vnucuje svou vůli?

Wojtyła si kladl i tyto otázky. Kládł si je i proto, že mnozí svěššší myslitelé po hrůzách druhé svěššové války došli k závěru, že Bůh neexistuje a morálka, která by měla reflektovat Desatero, je pouze věcí kalkulace, případně dohody. V té době se začala sexuální revoluce, která společensky tolerovala oddělení požadavků sexuálního života od manželského stavu. Dnešní snahy oddělit sexualitu od osoby a jejího pohlaví jsou jen další úrovní sexuální revoluce. Podle nich si údajně mohou svobodně zvolit svůj styl prožívání sexuality nezávisle na pohlaví a také nezávisle na stavu, ve kterém žijí. Jakoby bylo dovoleno v kterémkoliv období života provádět změny v žití lásky spolu s jejím tělesným projevem stejně snadno, jak se dá změnit status na facebooku! Toto je však "ideál" předkládaný dnešnímu člověku, a to již od útlého dětství...

Wojtyła s tím nesouhlasil a dobře rozuměl tomu, že potřebuje odpovědět na otázky, které si kladou lidé v souvislosti se štěstím, s láskou, s životem v plnosti. Jeho první kniha byla přesně takovou odpovědí.

Láska a odpovědnost

Wojtyłova první kniha se jmenovala Láska a odpovědnost a vzešla z pastoračních potřeb při přípravě mladých lidí na manželství. Zrodila se však především díky Wojtyłově schopnosti zrale uvažovat nad otázkami, které si klade každý člověk, když se ho dotkne jeho osobní, konkrétní a živá zkušenost lásky.

Wojtyła byl člověk hluboký. Uvažoval, nechtěl dávat příkazy a ani zákazy. Ptal se. A to, co mu mladí odpověděli, si zaznamenal a meditoval nad tím. Proč? Láska totiž pro Wojtyłu vždy znamenala i ZJEVENÍ. Pravá láska a život darující manželství byly něj obrazem vnitřního života trojjediného Boha a jeho vztahu ke světu. Životu svých přátel tak dával hlubší, v konečném důsledku teologický význam. Říkal jim: "Váš život, naoko všední a obyčejný, je součástí velkého dramatu hříchu a spásy. Pokud v tomto dramatu lidská láska nedosáhne úrovně lásky, jak požaduje Kristovo evangelium, a naopak podlehne tlaku reality, tak láska vyprchá!"

Není toto bolestí mnoha současných mladých lidí? Hnání tělesnou vášní nechávají svá těla unášet na vlnách lásky a nenacházejí schopnost rozvinout celoživotní projekt, jehož základní osou bude láska.

Wojtyła zakončuje svou divadelní hru *Klenotníkův obchod* slovy: "Láska je věčnou výzvou pro člověka. Člověk ji dostal na to, aby mohl vzdorovat osudu. Budoucnost závisí na lásce." Zkoumání člověka a jeho touhy po lásce a štěstí Wojtyła dokázal ve své teologii manželství a rodiny spojit to, co se dnešnímu člověku zdá přímo až rozporné: lásku a odpovědnost, ale i svobodu a sebezapření, štěstí a askezi. Není však právě úsilí o spojení těchto zdánlivých rozporů podstatou životní moudrosti, jak přežít ve svém těle ten nejkrásnější možný život?

Desatero a evangelium jako výzva pro lidskou slabost

Wojtyła zve k zamyšlení se nad zkušeností z vlastního života a postupně přivádí své žáky k chápání Božího zákona - nejen Desatera, ale i evangelia, které vždy bude výzvou pro lidskou slabost: Aby člověk našel život, musí ho ztratit; aby se narodil, musí zemřít; aby byl spasen, musí vzít na sebe kříž (srov. Lk 17, 13; Jan 12, 25; Jan 3, 3. 7; Mt 10, 22; Mt 24, 13; Mk 13, 13). Toto je pravda evangelia, která bude vždy a všude narážet na protesty člověka. Zejména tam, kde jde o realizaci jeho lásky a příslibu štěstí.

Evangelium lásky je a bude vždy a všude výzvou pro lidskou slabost: "Překonej své choutky!" "Nenech se unášet povrchními city." "Nedovol svému tělu, aby si s tebou dělalo, co chce!"

Člověk takovou výzvu podvědomě snad i očekává a opravdu cítí potřebu překonat sebe sama. V této výzvě spočívá veškerá jeho síla. Láska může být prožívána pouze v odpovědnosti za sebe i druhého. Svoboda začíná až tehdy, když daruji sebe a převezmu odpovědnost za druhého. Apoštol Pavel se ptá: "A nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který je ve vás, kterého máte od Boha, a že nepatříte sobě? Draze jste byli koupeni. Oslavujte tedy Boha ve svém těle" (1 Kor 6, 19 - 20). Naše tělo patří Pánu: "Tělo není na smilstvo, nýbrž pro Pána a Pán pro tělo" (1 Kor 6, 13).

Nová Píseň písni

Draží přátelé! Pomozte prosím nazpívat novou *Píseň písni* dnešnímu člověku, hledajícímu lásku, tak, aby nemusel upadnout do zoufalství popisovaného v textech skupiny Elán. Poslední roky si totiž všímám, že už i děti stále obtížněji rozumějí pojmu "věrná láska". Zarazilo mě to. Už ani ony nemají ve svých představách vizi zápasu o lásku, tak jak to ještě donedávna popisovaly i mnohé Andersenovy pohádky. Podíval jsem se ve škole na jejich penály: Hello, Kitty; Monster High, Transformer, Barbie ... Žádný hrdina, který by musel bojovat o princeznu!

Jak moc potřebujeme kolem sebe vidět svědky, kteří mají odvahu zápasit ve svých modlitbách o pravou "lásku shora"!

Všem, kteří rozumíte jazyku lásky, která i skrze lidské tělo zjevuje Boha, a to zvláště skrze svátost manželství a svátost kněžství, chci říci: Váš zápas o věrnost snubní lásce je pro lidi kolem vás tím, čím je slunce, voda a vzduch pro květiny a celou přírodu! Váš zápas rozhoduje o životě či smrti! Apoštol Pavel píše: "Neboť vy jste povoláni ke svobodě, bratři, jen nepokládejte svobodu za příležitost těla, ale navzájem si služte v lásce!" (Gal 5, 13).

(podle KN)

Pro zamilované

*"Byl jsem smutný a přišla jsi Ty.
A v tom okamžiku jsem světu řekl ano. "*
P. Eluard

SIGNÁLY SRDCE

Znenadání se mi něžně dotkne nosu... A mě jako by přejel vlak v plné rychlosti. Co se to se mnou děje? Proč jsem takový vyplašený?

Ve škole se vůbec nedokážu soustředit a doma jsem stále nervózní.

Proč mě dnes ráno naplňuje pocit nesmírného štěstí? Proč jsem smácela polštář slzami? Co se stalo? Je to jednoduché; bije v tobě zamilované srdce. Stačí úryvek písně a začínáš létat. A je ti tak dobře, že by se mohl i svět zřítit a ani by sis to nevšiml. Všechno má Jeho "tvář, zvuk, jeho" hlasu, barvu "jejích" očí. Je to tak, ztratil jsi hlavu. Nevíš, jak se to stalo. A stejně neumíš odpovědět, když se tě ptají: "Ale co je na něm / ní takové zvláštní? Co se ti na něm / ní líbí?" Líbí se ti všechno. Jinou odpověď nemáš.

I love

"Andy, miluji tě," "Ivo, jsi jen moje." Velké nápisy se vyjímají na betonovém mostě, na školních zdech, všude, kde je kousek místa. Když je člověk zamilovaný, dělá divné věci, které by ho předtím ani nenapadly. Když je člověk zamilovaný, cítí se silný, schopný všeho, šťastný, plný chuti do života. Chce o tom druhém vědět všechno, nedá si pokoje, dokud ho nevidí či neslyší přes telefon, byť i vícekrát za den. Pokud vidí něco hezkého, chtěl by se o to s tím druhým podělit. Jakékoliv překážky ho nesmírně rozčilují. Dokonce přestává být objektivní. Chyby toho druhého (a kdo by je neměl?) vůbec nevnímá!

Milovat – to je zázrak!

Někdo se možná tvé lásce vysmívá. Ale ty to myslíš vážně. Víš, že tentokrát nejde o obyčejnou lumpárnu. Jde o rodící se lásku. I dospívající umí milovat. Nezapomínej však, že láska je cesta. Zamilovanost může trvat krátce a zcela se vypařit. Pokud však jde o lásku, musí se rozvíjet. Pokud jsi tedy zamilovaný, klidně čmárej jméno svého milovaného do knih, ale dovol mu vstoupit i do tvého nitra: "Chci, aby to přetrvalo. Je to příliš hezké na to, aby to skončilo."

Rizika

Existují i v lásce, tak jako ve všech oblastech života. Například to, že zapomenete na přátele a ztratíte zájem o zbytek světa. Podlehnout touze být stále sami, vede k stále výraznějším projevům něžnosti. A pak se může snadno stát, že příliš rychle doběhnete do cíle. Kromě toho hrozí, že se stanete příliš vlastnickými, až nakonec začnete omezovat svobodu toho druhého. A tak v iluzi, že někoho milujeme, nakonec často milujeme více sami sebe. Milujeme spíše pocity, které v nás ten druhý vyvolává, a ne člověka s jeho vnitřním světem, jeho hodnotami a jeho touhami. Ten druhý se pak stává "předmětem", který lze vlastnit a použít. A jakmile ho použijeme, opustíme ho, abychom mohli přejít k novým zážitkům. A to je velmi smutné.

Aby láska rostla

Buď vždy upřímný. Nemusíš říkat všechno, co se ti prožene hlavou, ale když už něco řekneš, ať je to pravda.

Nebud' roztržitý. Pozorně si všímej, Co se líbí tomu druhému a objevuj jeho hodnoty, i když jsou jiné než tvoje.

Mluvte o svých hodnotách, myšlenkách, přátelství. Jednotvárnost a povrchnost udusí i ty nejuznesnější city a ničí vše krásné.

Pro dívky: neztrácejte hlavu, i když srdce silně bije.

Pro chlapce: dejte dívce dostatek času, aby vás mohla milovat a nepronásleduje ji stále.

Pro dívky i chlapce: nechte tomu druhému vždy možnost odejít. Lásku nelze vnutit.

MINITEST – Zamilovanost či láska?

1. Zamilovanost je

- způsob, jak působit dospěláčtěji
- vážný závazek hned od začátku
- zastávka na cestě k citové zralosti

2. Už jsem zakusil, co znamená být zamilovaný

- a naučil jsem se přikládat tomu správný význam
- řekli mi o tom přátelé
- nikdy se mi to nestalo. Vždy hned miluji!

3. A láska?

- v mém věku? Stačí, když jsem s ní / s ním.
- přichází po zamilovanosti, ale ne vždy
- je jako květ, který pomalu kvete a je třeba se o něj starat

4. Naučím se milovat

- když se naučím hledat dobro toho druhého
- vždyť už to vím!
- na to budu myslet později, zatím zůstanu s ním / s ní

B O D O V Á N Í

	1	2	3	4
a)	3	5	1	5
b)	1	3	3	1
c)	5	1	5	3

4 až 10 bodů

Pozor, pravděpodobně si pleteš zamilovanost s láskou. Jsou podstatně odlišné. Zamilovanost se může proměnit na lásku, ale mohla by také zmizet.

11 až 17 bodů

Jsi na vázkách, jako bys nevěděl, kam se postavit. Připrav své srdce pro lásku. Když přijde ta pravá, budeš ji umět rozpoznat. Znovu si přečti tuto kapitolu.

18 až 20 bodů

Víš, že zamilovanost je předeherou něčeho většího. Víš, že lásku je třeba budovat každý den. Štěstí není daleko, i když cesta k němu je namáhavá.

Jak v sobě objevit talenty?

Někdy pěstujeme i my, děti Boha, takovou divnou skromnost: tváříme se navenek, že vlastně nejsme takoví jedineční a osobití. I když nás to trápí, i když toužíme po projevení svých darů, i když se mnohdy cítíme trapně. Cesta, jak z toho ven – bez ohledu na to, zda za našimi rozpaky v projevech darů stojí zranění nebo nedostatek sebevědomí či cokoli jiného – existuje.

Udělejte si s námi tři fáze "talentománie". Před Bohem

1. Děkuj a chval

Jak znáš Boha? Vnímáš jeho neuvěřitelnou tvořivost, již od prvních stran knihy Geneze až po svou osobní zkušenost? Žasneš nad tím, co vidíš, zažíváš ve stvořeném světě? Uvědomuješ si "vymakanost" každé věci od obyčejné pavučiny až po sloní chobot? Bůh Tvůrce, který se nespokojil s jednou "šablonou", dal jedinečnost všemu – i tobě. Chval ho za to a uvěř, že ti nedal méně než oné pavučině – a to proto, že jsi pro něj speciální důležitý ty sám, takový, jaký jsi! Klekni ... děkuj!

2. Odevzdej mu své obavy a zranění

Jistě, zažili jsme leccos – ve výchově, ve škole, v zaměstnání, mezi lidmi. Ne vše,

co nás potkávalo, nám pomohlo růst a projevit se. Odpusť těm, kteří ti takto ubližovali a odevzdej nyní Bohu všechno to, co tě tížilo a bránilo ti otevřít svou pokladnici darů. Dej mu svůj strach ze selhání, z trapnosti, z nejistoty, jestli to zvládneš. Dej mu své obavy, zda budeš přijat a zda to bude dost dobré pro jiné. Dej mu své

zranění ze situací a okamžiků, kteréablokovaly tvé "já" pro darování se jiným. Pros o uzdravení a novou odvahu – dostaneš ji!

3. Uvěř znovu, že si originál

Dívej se na Boží tvář – kdekoliv. Zavři oči a představ si, jak se Bůh dívá s nesmírnou láskou na tebe. Co ti asi říká? Můj milovaný synu ... moje milovaná dceruško ... tak se raduji z toho, kým jsi! Podívej na sebe, na svou nádheru ... podívej, jaké úžasné dary jsem ti dal! Jsi přijat přede mnou a nic se na tom nezmění! To, co máš do sebe vložené, máš pro službu jiným – ale v první řadě pro to, abys mě jako tvůrce oslavil! Cokoliv ze svých darů rozbalíš, ber to jako promoakci na mou slávu, na mou čest! Já ti věřím – a v mých očích cokoliv dobré ze sebe daruješ, potěší mé stvořitelské srdce. A máš co darovat! Netroškařil jsem na tobě! Sám před sebou Nyní je čas vzít pero a papír, udělat si trochu soukromí a pokračovat. Udělej to vždy, když tě popadnou pochybnosti, zda vůbec za něco stojíš, zda něco dokážeš (a dobré je to znovu spojit i s první fází).

Co dokážu

Napiš všechno, co dokážeš a umíš. I to, co považuješ za úplné "blbosti" nebo za takové věci, které se ti zdají obyčejné, protože je "umí dělat všichni". Začni klidně od dobrého jízdy na kole a citu pro jízdu či skvělého hnětení kynutého těsta. Stejně dobré jsou i výborná paměť, lehkost v odpouštění, klidná povaha, tvůrčí nadání všeho druhu, schopnost laskavě poslechnout či utišit jakékoliv dítě. Nezapomeň na pragmatickou schopnost v orientaci, skvělý přehled, dobrou znalost Písma či citlivost na potřeby jiných. Piš trpělivě a vytrvale

a nedej se odradit prvotním okusováním pera. Zkus být pravdivý natolik, abys měl na papíře alespoň tři dary (a máš jich určitě více).

Co vnímám, že by se dalo

Znáš to? Kolikrát si říkáš: v této situaci bych na jeho místě udělal toto. Nebo: musím říct Jendovi, že by měl zkusit nejprve vyměnit tuto součástku. Stejně piš,

pokud cítíš, že tvá farnost potřebuje toto ... Nenechávej si to v hlavě jen tak odšumět, dej to na papír, všechny své nápady, sny, postřehy, slova – a dej k tomu i "postup", jak a co udělat, jména lidí, se kterými by si mohl spolupracovat ... Jednoduše,

udělej si takový "snový" management toho, co bys chtěl změnit na sobě, doma, v rodině, ve farnosti, v práci ...

Za co mě jiní chválí

Že nic takového není? Nevěřím! Dobře si vzpomeň! Může to být pochvala třeba jen za umytí okna na autě nebo za dochvilnost v práci. Nebo za tvůj poslední outfit, nad kterým kolegyně vzdychaly, netušíc, že je celý ze sekáče. Do seznamu patří i poklepání po rameni od kámoše, že jsi přišel na chybu v přehazovače na kole dřívě, než byste se potili třetí hodinu nad ozubenými kolečky. Patří sem i pusa od prcka za zmrzlinu či poděkování staré paní za vysvětlení cesty k nové ambulanci. To vše si sepiš a polož před sebe. Co ti z toho vychází?

Před jinými

Třetí a nejnáročnější fází je ukázat jiným, co do tebe Bůh skryl. Ty už víš, odkud jsi a pro koho to v konečném důsledku děláš! Proto tě neodradí první neúspěch ... ale budeš zkoušet a hledat dál možnosti, jak se projevit. Udělej to jemně a nejprve nečekaně: nabídní kolegyni, že budeš doučovat jejího syna z angličtiny, protože mu to nejde – a ty jsi to zaslechl. (V angličtině jsi super a baví tě!) Udělej pěkné tričko pro svou kamarádku a pošl jí ho v obálce z jiného města (možná nebude tušit, od koho to tričko je, ale určitě si vzpomene, že

podobné obdivovala na tobě). Nabídni se, že můžeš pomoci s přípravou plakátu na akci, která se připravuje ve farnosti – aby to nebylo jen naklepané na stroji. (A vůbec, tohle je pro tebe hračka, máš nos na text a obrázek a dělat grafiku je pro tebe odměna.) Vyjdi ven z ulity! Ukaž se! Dej najevo jiným, že ten, který tě povolal k životu, tě opravdu speciálně pro něj vybavil – a to i přesto, že máš silné dioptrie, neumíš zábavně mluvit a jsi rád, pokud víš, že modré tričko a modré kalhoty jsou docela snesitelné spolu. Máš však jiné, čím můžeš doplnit úžasné Boží "puzzle" s předobrazem ráje: a přesně tvá políčka na tom obraze chybí, aby byl plný, barevný, vábivý a přesvědčivý. Ty vložíš toto, tvůj soused jiné. Neboť nikdo nemá sám to, co my spolu máme – každý z nás nese s sebou, co má. Ale abychom měli všechno, je dobré kráčet spolu, bratře a sestro – pojd' s námi ruku v ruce!

Odkdy slaví Církev Neděli Dobrého pastýře

Ze známého Ježíšova podobenství o dobrém pastýři (Jan 10, 1-18) vyplývá, že on sám je Dobrý pastýř. Církev si tuto skutečnost odedávna připomíná i v liturgii slavením Neděle Dobrého pastýře.

Vážená redakce,

chtěl bych se zeptat, odkdy církev slaví Neděli Dobrého pastýře a jak tento svátek vznikl. Děkuji.

Marek

Milý Marku,

Ježíš během svého života velmi často přibližoval svým posluchačům tajemství Božího života a podstaty bytí v podobenstvích. Jedním z nejkrásnějších je podobenství o dobrém pastýři. Na základě výpovědi Ježíše je on sám Dobrým

pastýřem, a proto pokud budeme používat dnes termín Dobrý pastýř, tak ho budeme psát velkým písmenem, abychom si uvědomili, že jde o Krista.

Nejnovějším vyobrazením Dobrého pastýře je nesporně logo Roku milosrdenství, které vytvořil světoznámý umělec Ivan Rupnik. Naopak nejstarším je freska v tzv. Luciině kryptě Domitiliniých katakomb – Ježíš jako Dobrý pastýř, pocházející z let 200–300. Proč ji nacházíme v katakombách?

Odpověď je jednoduchá: právě tam se v prvních třech stoletích skrývali první křesťané před pronásledovateli a tam, u hrobů mučedníků, jaksi přirozeně slavili i liturgii. Hroby prvních mučedníků byly zpočátku často označovány znaky X, I, P, řeckými písmeny alfa a omega či kresbami ryby, které naznačovaly Krista. Později se objevuje znázornění beránka a potom i obraz Dobrého pastýře, jak je zmíněno výše. Po nabytí svobody vyznání po vydání Milánského ediktu v roce 313 si křesťané začali stavět chrámy, které zcela jistě byly označeny znamením kříže, ale mnohé byly zdobeny už i mohutnými freskami či mozaikami. Stále častěji v nich byl

zobrazován Ježíš v podobě Dobrého pastýře. Tento obraz se postupně "přetavil" do liturgie a dodnes slavíme Neděli Dobrého pastýře.

Jaká byla však cesta k sestavení zvláštního mešního formuláře Neděle Dobrého pastýře?

Nemáme přesné datování, kde se tato neděle poprvé slavila jako zvláštní svátek v již rozvinutém liturgickém kalendáři. Nejstarší stopy nacházíme v pontifikátu Řehoře Velkého v letech 590–604.

Právě tento papež byl velkým reformátorem liturgie a zpěvu, který od té doby nese jeho jméno. Gregoriánský zpěv se dodnes považuje za obrovský poklad nejen Církve, ale i světa. Během pontifikátu papeže Řehoře Velkého se rozšířily tzv. stacionární mše. Byly to slavnostní mše papeže, které začínal slavit v jednom kostele, a pak se společenství věřících v doprovodu přesunulo do jiného chrámu. (V současnosti je snad nejznámější stacionární mše na Popeleční středu, když z Baziliky sv. Anselma se procesí věřících odebrá do Baziliky

sv. Sabiny, titulárního chrámu slovenského kardinála Jozefa Tomka, který tam obvykle uděluje popelec papeži.)

V dobách papeže Řehoře Velikého se ukončila výstavba liturgického roku, ustálilo se datum slavení Božího narození, vznikl svátek Nejsvětější Trojice, zavedly se různé mariánské svátky a svátky mučedníků. A někdy v tomto období se slavila i stacionární mše, která zdůrazňovala Krista jako Dobrého pastýře, přičemž začínala v kostele sv. Kosmy a Damiána a odtud se papež spolu s věřícími přesunul do Chrámu sv. Petra právě v Neděli Dobrého pastýře, což byla v tehdejší liturgickém kalendáři druhá neděle po Velikonocích. V Chrámu sv. Petra, kde byla nádherná mozaika Dobrého pastýře, měl Řehoř Velký příležitostnou homilii o Dobrém pastýři. Musela být opravdu nádherná, protože současníci se o Řehoři vyjadřovali, že se na lidi, a to i zbloudilé, dívá očima Dobrého pastýře.

Neděle Dobrého pastýře se slavila v tomto termínu až do reformy liturgického kalendáře Pavlem VI., kterou požadovali otcové koncilu. Tehdy, aby se zachovala trojice velikonočních neděl, když se čtou evangelia o vzkříšení Páně, byla neděle Dobrého pastýře přesunuta v liturgii na Čtvrtou velikonoční neděli.

Aby byl ještě více vyzdvižen význam této neděle, Pavel VI. ji v roce 1964 ustanovil za Světový den modliteb za kněžská a řeholní povolání.

Bl. Pavel VI. poukázal na skutečnost zapojení věřících na rozvoji kněžských povolání. Proto není nejdůležitější vědět přesné datum vzniku Neděle Dobrého pastýře, ale to, že takovou neděli máme i v misálu Pavla VI. Její slavením si připomínáme velikost Boží lásky k člověku: Bůh nás neustále hledá, zraněné bere jako pastýř zraněnou a nalezenou ovečku na svá bedra a prostřednictvím svých služebníků nám navrácí milost ospravedlnění z hříchů a uvádí nás do plného společenství Církve.

(podle KN)

Proč a jak se má slavit fatimská sobota

Pobožnost prvních sobot navazuje na zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě v roce 1917. Do liturgické části patří svátost smíření a slavení mše svaté, další část tvoří modlitba posvátného růžence a meditace.

Vážená redakce,

v naší farnosti je mnoho mariánských ctitelů, kteří se vždy v první sobotu v měsíci setkávají na slavení fatimské soboty. Po příchodu nového kněze se však některé části tohoto duchovního prožívání změnily. Napište nám, odkdy se v Církvi slaví Fatimská sobota a zejména jaký má mít obsah. Děkuji za odpověď.

Melánie

Milá Melánie,

pobožnost pěti prvních sobot má původ v zjeveních Panny Marie, které se odehrály v roce 1917 ve Fatimě v Portugalsku. Matka Boží se tam zjevila třem pasáčkům Lucii, Hyacintě a Františkovi.

Při zjevení 13. července 1917 je požádala, aby tlumočili světu, že lidé mají přestat urážet Boha, nebo přijde ještě větší válka než ta, která právě končila. Dalším požadavkem bylo, aby věřící v první soboty přistupovali ke svatému přijímání, kterým by usmířovali a odprošovali Pána za všechny hříchy a urážky. V této prosbě byl náznak pobožnosti pěti prvních sobot. Požadavek smírného svatého přijímání Panna Maria potvrdila v dalším zjevení, které měla sestra Lucia ve španělském klášteře 10. prosince 1925. Tehdy upřesnila, jak má vypadat slavení této pobožnosti: "...všem těm, kteří se pět

měsíců na první sobotu vyzpovídají, přistoupí ke svatému přijímání, pomodlí se třetí část růžence a stráví se mnou patnáct minut v rozjímání o patnácti tajemstvích růžence s úmyslem odčinit urážky proti mně, slíbují, že budu při

nich v hodině smrti se všemi milostmi potřebnými na spásu jejich duše" (Pobožnost pěti prvních sobot, Slovenské katechetické středisko, 1993). Sestře Lucii se 17. prosince 1927 zjevil i sám Pán Ježíš, který potvrdil, aby se mezi věřícím Božím lidem konala pobožnost pěti prvních sobot. Takto zasvěcenou sobotu, která se začala šířit od konce dvacátých let 20. století, známe v našem prostředí i pod lidovým názvem fatimská sobota. V Katolické církvi byla sobota v rámci liturgického roku odedávna chápána jako den zasvěcený mariánské úctě. Obsah fatimských sobot proto koresponduje s touto starodávnou církevní liturgickou tradicí.

Obsah fatimské soboty je stanoven samotným poselstvím. Obsahuje části, které náleží do liturgie, a části, které jsou lidovou zbožností. Do liturgické části zařazujeme svátost smíření a slavení Eucharistie. Oba úkony – svátost smíření a slavení Eucharistie – je třeba obětovat v duchu Mariina poselství na usmířenou Boha. Další část tvoří nábožné cvičení – modlitba posvátného růžence spojená s meditací o tajemstvích Ježíšova a Mariina života, která má trvat alespoň patnáct minut. Co se týče uspořádání liturgické části, modlitby posvátného růžence a meditace, je třeba mít na paměti slova konstituce o posvátné liturgii Sacrosanctum Concilium, která v bodě 13 usměrňuje, že pobožnosti mají být uspořádány tak, "aby byly v souladu s posvátnou liturgií, aby se od ní jistým způsobem odvozovaly a k ní přiváděly lid, neboť liturgie je svou povahou velmi převyšuje". Modlitba posvátného růžence spolu s meditací může proto předcházet slavení mše svaté nebo následovat i po ní. Časová následnost jednotlivých úkonů je v kompetenci místního kněze. Důležité však je, aby byly zachovány všechny části, které jsou obsahem poselství Panny Marie: svatá zpověď (může být i v jiný den), svatě přijímání, modlitba posvátného růžence (radostného, světla, bolestného nebo slavného) a patnáctiminutová meditace o růžencových tajemstvích.

Pobožnost prvních sobot je třeba konat s úmyslem odčinit urážky, které se dostávají Neposkvrněnému Srdci naší nebeské Matky. Kněz by měl tyto skutečnosti respektovat. Na některých poutních místech je zvykem program obohatit i o další aktivity spojené s mariánskou úctou: zpěvem mariánských písní, katechezí o Panně Marii, Eucharistickou adorací a podobně.

Panna Maria nám v poselství ozřejmila způsob, jak dosáhnout Boží milosti potřebné na spásu. Využijme nabídku poutních míst, ale i farních kostelů, abychom si vykonali pobožnost pěti prvních sobot, která nás účinně přivede ke spáse slavením Kristových tajemství.

(podle KN)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

26.

MODLÍME SE ZA POTŘEBY DRUHÝCH

Učení víry

- Je naším právem a povinností modlit se za své děti.
- Svatá Monika nám dává příklad věrnosti a vytrvalosti v modlitbě.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když někdo, koho vaše dítě zná, je nemocný, právě se dozvěděl o svém špatném zdravotním stavu nebo prožívá neštěstí.
- Když někdo, koho vaše dítě zná, udělal špatné rozhodnutí a má problémy se soudem.
- Když si vaše dítě všimne chudého člověka, bezbranného nebo někoho, s kým se nespravedlivě zachází.

Monika (332 - 387) byla křesťanka, která se narodila v Tagaste na území dnešního Alžíru. Provдалa se za Patricia, vládního úředníka, který však nebyl křesťanem. Měli tři děti. Monika žila jako příkladná křesťanka a povzbuzovala k takovému životu i svou rodinu, aby mohli společně prožívat pokoj

Ježíšovy lásky. Její manžel a dvě z dětí - Perpetua a Navigius se dali pokřtít a stali se křesťany. Třetí dítě - syn Augustin se ke křesťanství dostával mnohem složitějším způsobem. Udělal ve svém životě několik špatných a nesprávných rozhodnutí a vedl svěťácký život. Monika ho milovala a po celou dobu se za něj modlila. Ještě před svou smrtí se stala svědkem jeho obrácení a viděla, jak ho

třiatřicetiletého křtí. Augustin se stal biskupem, velkým křesťanským spisovatelem a světcem.

Svatá Monika, patronka vdaných žen a vzor křesťanských matek, je úžasným příkladem věrnosti a vytrvalosti v modlitbě. My rodiče v ní máme spřízněnou duši, která se spolu s námi modlí, aby se naše děti uměly správně rozhodovat a vždy kráčely za Ježíšem.

Začátek rozhovoru

Řekni svému dítěti, že nejlepší způsob, jak pomoci někomu v nouzi, je modlit se za něj. Vysvětli mu, že se nemá modlit pouze za potřeby tohoto člověka, ale i za něj samotného. Když se modlíme za potřeby člověka, nevytváří se mezi ním a námi tak blízký vztah, jako když se modlíme i za něho samotného. Tehdy si totiž musíme uvědomit svůj vnitřní osobní kontakt s ním. Pamatujme na to, že člověk v nouzi je stejně jako my Božím dítětem a zaslouží si úctu, lásku a respekt.

Jak se modlit

Modlit se s dítětem upřímně a s úctou je nejlepší způsob, jak mu ukázat, že každý z nás je povolán rozvíjet svůj osobní vztah s Bohem. Ještě předtím než se spolu začnete modlit, řekni svému synovi nebo dceři o tom, jaké místo má modlitba v tvém životě. Začni modlitbu tím, že požádáš své dítě, aby se ztišilo, ale nejen navenek, ale i v srdci a v mysli a aby se pokusilo soustředit na Boží přítomnost v sobě. Ať už se modlíš tradičně nebo máš napsanou modlitbu, mluv pomalu, s úctou a uvažuj nad smyslem každého slova. Pokud se s dítětem modlíš vlastními slovy, mluv také pomalu, buď citlivý, zastavuj se podle potřeby, aby na to, co říkáš, mohlo tvé dítě zareagovat. Na konci společné modlitby se ztište, aby se tvůj syn nebo dcera mohli pomodlit i v tichosti ve svém srdci.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Pavel píše, že má radost z jednoho z prvních křesťanských společenství ve Filipech a že se za ně stále modlí: Flp 1,1-11.

Co na toto téma říká Církev

I přesto, že syn Augustin byl velmi daleko a odmítal úsilí své matky vést ho a usměrňovat, svatá Monika se za něj nikdy nepřestala modlit. Žila v naději pro svého syna a v důvěře v Boha a neochvějně věřila, že jednoho dne se její syn Augustin rozhodne následovat Ježíše. Nezlomná ve svých modlitbách a vzorném křesťanském chování nakonec vyprosila svému synovi obrácení a přijetí Krista.

I svatý Pavel byl od své křesťanské rodiny daleko, i on důvěřoval Bohu, že je zachová v bezpečí a pomůže jim udržet pevnou a silnou víru. Psal dopisy prvním křesťanským společenstvím, děkoval za ně Bohu, radoval se z nich a nabádal je, aby se za sebe navzájem neustále modlila. Když píše List Filipánům, je svatý Pavel ve vězení – zavřeli ho vládní představitelé, protože nechtěli, aby šířil Ježíšovo poselství -, neustále se však za ně modlil. V dopise, který se do Písma dostává pod jménem List Filipánům, se svatý Pavel raduje z víry křesťanského společenství ve Filipech, proto se někdy tento dopis nazývá také "list radosti".

Krátká modlitba s dítětem

Modleme se k Bohu, děkujme mu, řekněme mu o svých potřebách a touhách a pak v tichosti naslouchejme Duchu ve svém srdci:

Bože, děkuji ti za to, že mě posloucháš
a že se mnou mluvíš, když se modlím.
Dej, prosím, abych měl ve svém životě
modlitbu vždy na prvním místě.
Amen.

Co jsme prožili

Výlet za Dřevěnou nohou

1. dubna se hrstka odvážných vydala s panem farářem na celodenní výlet do neznáma. Vyjeli jsme po mši svaté v 9:30 ráno.

Po chvilce jsme dorazili na první zastávku. Jeskyně Výpustek byla před námi. Pan průvodce začal svůj poměrně dlouhý, ale krásný výklad o historii jeskyně. V první chvíli bylo fajn, hezky teploučko. Po chvilce jsme vešli do samotné jeskyně. Bylo v ní příjemných 8°C. Nad hlavami nám létali netopýři a narazili jsme i na medvědy. Po hodině prolézání jsme opět spatřili světlo světa.

Pokračovali jsme dál k hlavnímu cíli naší cesty, který se nacházel v obci Křtiny. Ve zdejším kostele je na stropě nádherná malba nebe, ve kterém jsou zobrazeni

svatí a andělé. A právě jeden anděl měl dřevěnou nohu, najít ho byla docela fuška, ale našli jsme ho i s nohou ve 3D. Legenda praví, že malíř nestíhal a aby si ušetřil čas, našrouboval andělovi nohu ze dřeva.

Nasedli jsme do auta a přesunuli jsme se k další zastávce. Rudické propadání, ve kterém mizela řeka, bylo přeplněné lidmi. Každý z nás si vzal pár z tisíců skleněných kamínek, které tam zbyly po skelné huti.

Cesta se pomalu blížila ke konci a my jsme přijeli k poslední zastávce našeho výletu. A to propasti Macocha. Sešli jsme 281 schodů a vzápětí jsme je opět vylezli. Bylo krásné počasí. Sluníčko svítilo a tváře nám ovíval lehký jarní vánek. Bylo tak kolem třetí hodiny odpolední a vraceli jsme se pomaličku domů.

Náhle pan farář strhl volant a zamířil opačným směrem. Ocitli jsme se v Adamově. Je to pěkné malé městečko, nad kterým se tyčil náš cíl – Alexandrova rozhledna. Mezi námi a rozhlednou byly dva kilometry stoupání do kopce. Všude rostl medvědí česnek. Většina z nás vylezla na rozhlednu. Někteří (já) jsme zůstali dole pod rozhlednou.

Den jsme zakončili zmrzlinou v Předklášteří. Nedovedl bych si představit lépe strávenou sobotu. Děkujeme za nádherný výlet. Ondra, Radek a já jsme si ho náramně užili.

Ondřej Králík

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 1971. V tomto roce žďáreckou farnost spravoval administrátor P. František Kolář.

Léta páně 1971

Tento rok začal velmi mírnou zimou. Jako by to měla být náhrada a ulevení za krutou zimu roku předešlého.

Dne 7. ledna 1971 byl dp. administrátor operován. Roztříštěné kosti vyndány, zbylá kost vystužena 5 kusy kovu. Operace trvala od 8–½ 12 h. Transfúze 3 l krve. A potom nehybné ležení 3 měsíce a týden. I takové utrpení je třeba brát odevzdaně do vůle Boží – jako oběti smíru. Pán bůh posiluj! Farníci hojně navštěvovali, vroucně se modlili. Pán Bůh zaplať!

Tento rok začal četnými úmrtími ve farnosti. Též ve zdejší devítiletce zemřeli náhle dva žáci. V únoru hodná žákyně – Jana Habánová z Vidonína, žákyně VII. tř., v květnu Miroslav Nešpor, žák VI třídy z Milešina.

Období svatopostní a velikonoční dny byly zvláště duchovně radostné. Hojně farníků přistoupilo ke svatým svátostem. Slavnost Vzkříšení se konala venku za jáсотu zpěvu a hudby. Také slavnost Božího Těla konala se v neděli po svátku venku. Byla u 4 oltářů za pěkné účasti všech. Kéž je svátostný Spasitel všemi milován, hojně zbožně přijímán a uctíván. Kéž posvětit život všech, zachrání mnohé nešťastné rodiny, zachrání mravnost mladých a všechny nesmrtelné duše!

V měsíci červnu byla zvenčí olíčena celá farní budova. V měsíci srpnu byla vymalována farská kuchyň.

V novém školním roce 1971-72 začalo se vyučovat náboženství od 1. října. Žáků je přihlášeno 90 % z celkového počtu. Vyučuje se ve 4 odděleních po jedné hodině.

V roce 1971 bylo uloženo na běžný účet asi 6.000 Kčs a to na zakoupení nové krytiny na kostel. V měsíci prosinci daroval dp. administrátor nový zvonek ve váze asi 60 kg pro obecní kapli na Ostrově. Byl tam asi 15kg starý zvonek – železnáček. Farníci radostně tento nový zvon si zavěsili a jím zvoní.

V měsíci prosinci byl radostný eucharistický život ve farnosti. Asi 1200 svatých přijímání bylo v tomto měsíci přijato. Za rok 1971 bylo přijato ve farnosti asi 8.000 sv. přijímání. - Kéž je Svátostný Spasitel milován, hojně přijímán, aby mohl mnoho duší zachránit! – Deo gratias!

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Otázka pověr je nám dobře známa. Provázejí nás na každém kroku. Opravdu však víme, kdo (co) za tím stojí? Jde jen o lidový zvyk, či tradici? Nebo něco, co jsme si zvykli označovat jako štěstí, náhodu či osud – které však připisujeme magickým silám? Přestože jsme (i když jen tak tak) křesťanskou zemí, různé druhy pověr jdou mnohdy s vírou ruku v ruce. Přestože stojí na zcela opačných pólech. Které z nich patří u nás mezi nejčastější? Klepání na dřevo, abychom něco nezakřikli. Sen o vytržení zubu – předzvěst smrti blízkého. Nepodávat si ruce či t'ukat na přípítek do kříže, následkem by mohlo být neštěstí. Podkova s hřebíky, čtyřlístek či setkání kominíka jako symbol štěstí. Poznáváte je, že?

"Hle, dnes jsem předložil před tebe život i štěstí a smrt i neštěstí." (Dt 30, 15) Kristův kříž není amuletem pro štěstí, ale úhelným kamenem naší víry. Svátosti nejsou magické formulky, či rituály. Pozvedají naše srdce (i těla) k Bohu. Nošení kříže, či medailonu Panny Marie nám nezajistí štěstí. Je to projev naší víry. Není to jen dekorativní ozdoba či prázdný symbol. Výsledkem jejich nenošení není neštěstí. Pověry se však odvolávají na přesvědčení, že (ne)štěstí lze ovlivnit rituály či amulety, které nemají s danou věcí nic společného. Lidé se tak stávají otroky. Katechismus definuje pověru následovně: "Pověra je vybočení náboženského citění a úkonů, které ono ukládá. Může ovlivnit i kult, který vzdáváme pravému Bohu, například když se připisuje téměř magická důležitost určitým, jinak oprávněným nebo potřebným praktikám. Připisovat účinnost modliteb nebo svátostných znamení pouze jejich materiální stránce bez ohledu na vnitřní dispozice, které vyžadují, znamená upadnout do pověry." (KKC 2111). Lidé se stávají otroky svých pověřivých přesvědčení. V pátek třináctého raději ani z domu nevyjdou, vždyť co kdyby je srazilo auto? Mohl by za to ten nešťastný den! (Zvláštní, že kdyby je srazilo auto v kterýkoliv jiný den, takové iracionální zdůvodnění nehody by jim ani nenapadlo.)

"Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, že má málo času." (Zj 12, 12b) Jsme svědky rozpadu rodin více než kdykoliv předtím. Ďábel útočí na to nejposvátnější. Na rodinu. Rodina, ze které vzejde nový život. Rodina jako místo bezpečí, lásky, Boha. Množství pověr se dotýká právě života buňky, ze které proudí tak velké požehnání – rodiny. Pokusíme se je ukázat pomocí stejnojmenné knihy P. Josefa Maretty.

Když rodina, tak nelze začít ničím jiným, než svatbou:

Jak poznali ženy, že se budou vdávat...

♥ *Když vykvetla větvička*

Na svátek sv. Ondřeje (30. 11.) odlomily svobodné dívky větvičky z višně, zasadily ji do hlíny a denně polévaly vodou z úst, nabíranou na lačný žaludek. Pokud větvička vykvetla na Štědrý večer, dívka mohla pomýšlet na svatební šaty. Větvičky se trhají i na sv. Barboru (4. 12.) a sv. Kateřinu (25. 11.), ale musí být z třešně.

♥ ***Když se ozval kohout***

O půlnoci na svátek sv. Ondřeje (30. 11.) chodily dívky bouchat na kurník. Pokud se ozval jako první kohout, věděly, že se do roku vdají. Pokud se ozvala slepice, musely přijít za rok znovu.

♥ ***Když bota ukazovala směrem ven ze dveří***

Na Štědrý večer se zvědavá, svobodná a vdavekchtivá děva postavila zády ke dveřím a hodila botu. Pokud byla špička po dopadu směrem ven z domu, očekávala se do roku svatba.

♥ ***Když si pes vybral chléb od svobodné dívky***

V předvečer sv. Ondřeje se mladé dívky sešly u některé doma a rozlomily chléb. Každá si vzala kousek. Tyto pak uložily na desku (pekáč) a zavolaly psa. Který kousek si pes vzal jako první, ta se první vdala.

♥ ***Když chytí na svatbě nevěstinu kytici***♥ ***Když si jako první sedne na židli po nevěstě, která právě vstala od stolu*****Umocňování šikovnosti a krásy**

Nejžádanějšími vlastnostmi dívk v očích mláďenců byly od nepaměti krása a šikovnost. Z toho důvodu se každá dívka snažila své předpoklady ještě umocnit. Dívka zkrásní, když zmokne při první jarní bouři. Když na jaře dívka nebo mláďenec uvidí první vlaštovku a umyje se v dešťové vodě, získá nejen krásu, ale i šikovnost.

Erotické pověry

Pokud dívka najde na jaře mraveniště, má ho vzít a nasypat kolem domu, aby po celý rok chodilo za ní tolik mláďenců, kolik bylo v mraveništi mravenců. Mláďenec mohl získat dívku tak, že jí dal do sladké pálenky kousek cukru, který nosil určitou dobu pod paží. Když chtěli slovanské ženy získat lásku muže, podle záznamu z 12. století, dali mu vypít vodu, v níž se umyly.

Pověry o svatebních šatech...***Šťěstí přináší,***

- ☞ když švadlena v den svatby dokončí na šatech poslední detail, např. přišije knoflík;
- ☞ když si nevěsta oblékne vše nové včetně sponek, jako symbol nového začátku, kromě jedné věci půjčené, jedné staré, jedné modré;

- ☞ když si nevěsta do boty schová malý peníz pro štěstí, přidá lístek jetele, aby láska vydržela a cukr do rukavice pro sladký život.

Smůlu přináší,

- ☞ když si šije šaty sama – kope tím manželství hrob;
- ☞ když si oblékne modré nebo fialové šaty – obě tyto barvy se považují za symbol nesouladu a rizika, že manžel bude ženu bít;
- ☞ když si oblékne černé – riskuje, že bude v manželství nešťastná;
- ☞ když si švadlena při šití šatů pro nevěstu píská;
- ☞ když si nevěsta před svatbou vyzkouší svatební oblečení včetně doplňků, a uvidí se v zrcadle;
- ☞ když se nevěsta ozdobí zlatem a pravými perlami – perly jako symbol slz v manželství (perličky = slzičky);
- ☞ když si nevěstina matka nebo sestra oblečou stejnou barvu šatů jako nevěsta.

Pověry v období před svatbou

- * Dívka, která velmi rychle uklízí ze stolu, jakmile domácí pán po jídle odloží příbor, bude mít krátké "chození", čili vdá se bez dlouhé známosti.
- * Pokud je v rodině více dcer, nechtějí rodiče dovolit, aby se mladší vdávala dřív jak starší. Říkají, že by zavázala uzlík a starší by se už pak nevdala.
- * Pokud má nevěsta sestru, neměly by se vdávat v jeden den – prý to přináší smůlu.
- * Nevěsta by si neměla sama péct svatební dort, svatební koláčky ani jinak pomáhat s pečením, pokud nechce plačtivé děti a nouzi (nedostatek) v manželství.
- * Při pečení svatebních koláčů by nevěsta měla projít přes kuchyni, odtrhnout kousek těsta a hodit na zem, aby měla děti.

* Nevěsta by neměla slyšet své ohlášky v kostele – nedařilo by se hrabavé zvěři, byla by v manželství nešťastná, měla by hluché děti nebo by nežila s manželem v harmonii.

* Nevěsta by neměla vidět svou kytici dříve než v svatební den, když jí ji ženich přinese.

Přípravy na svatbu v posledním týdnu

Tehdy probíhaly nejintenzivněji přípravy. Ve čtvrtek časně ráno / v den, který považovali za šťastný, přišly ženy, z nichž ani jedna nesměla být vdovou. Do připravených nádob nasypali peří a vložili drobné předměty, které měly manželům zajistit šťastný život. Svornost a lásku měla zajistit pírká z holubů, peníze měly zajistit bohatství. Po peřinách se nesmělo bouchat, aby muž ženu nebil. Nakonec posadily do peřin malého chlapce, aby manželé měli syna.

(příště pověry během svatebního dne)

Páté evangelium

5.

Ježíš začal hlásat Boží evangelium: Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Nabádejte druhé, aby činili pokání, a věřte evangeliu.

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratě se a věřte evangeliu!“

(Mk 1,14-15)

„Činit pokání“ ve starých známých evangeliích není výzva k umrtvování, ale právě k obrácení. Výraz „obrácení“ pak označuje v evangeliích zásadní změnu smýšlení.

Je to, jako by Ježíš říkal: Boží království, které se přiblížilo, je svět naruby. Co bylo malé, je v Božím království veliké; co bylo bezvýznamné, je prvořadé atd. Kdo chce proklouznout do Božího království, musí se radikálně změnit: pak teprve vejde do města, kde je všechno jinak.

Páté evangelium s myšlenkou „pokání“ souhlasí, ale nepatrněji pozměňuje: „nabádejte druhé, aby činili pokání.“ Pokání už nemá směřovat dovnitř, ale ven. Každému musí být ihned jasné, že změna smýšlení je tak mnohem snadnější a účinnější.

Než by člověk žil tak, jako by měl úplně novou a čistou hlavu, je mnohem lepší změnit ji těm druhým. Když se operace provádí na cizí hlavě, tep se nám ani nezachvěje a srdce překypuje odvahou. Budeme-li však čekat, dokud si každý nové smýšlení neopatří sám, svět se nikam nepohne!

Tento kratičký zlomek úplně stačí k tomu, aby Kristovo poselství oslovilo i naše současníky. Ve svých úvahách, plánech i rozhodnutích se především chceme domoci toho, na co máme právo. Co se týče našich povinností, stačí, že nám je tak často připomínají ti druzí, a stejně vychováváme i své děti. Proto už nejsme zvyklí bít se v prsa a vyznávat „mea culpa“; pokání je exotická rostlinka, která se v naší zahrádce neujala.

Máme se tedy této základní křesťanské ideje zříci? Obávali jsme se, že ano, dokud se nám nepoštestilo číst slova: „Nabádejte druhé, aby činili pokání.“ Takto je možné vybízet k obrácení i dnes. Ve světle tohoto nového učení je možno uvažovat i o nové formě askeze všedního dne. Místo obvyklého zpytování svědomí (zvyklosti spjaté s individualistickým pojetím křesťanství) navrhuje „zpytování svědomí církve“. S pokorou a s radostí uznáme každý večer, že je hříšná, pro zítřek učiníme předsevzetí, že ji změním, jak jen to bude v našich silách, a pak se budeme moci poklidně oddat spánku spravedlivých.

*(z knihy **Páté evangelium**, Giacomo Biffi)*

Koza u oltáře

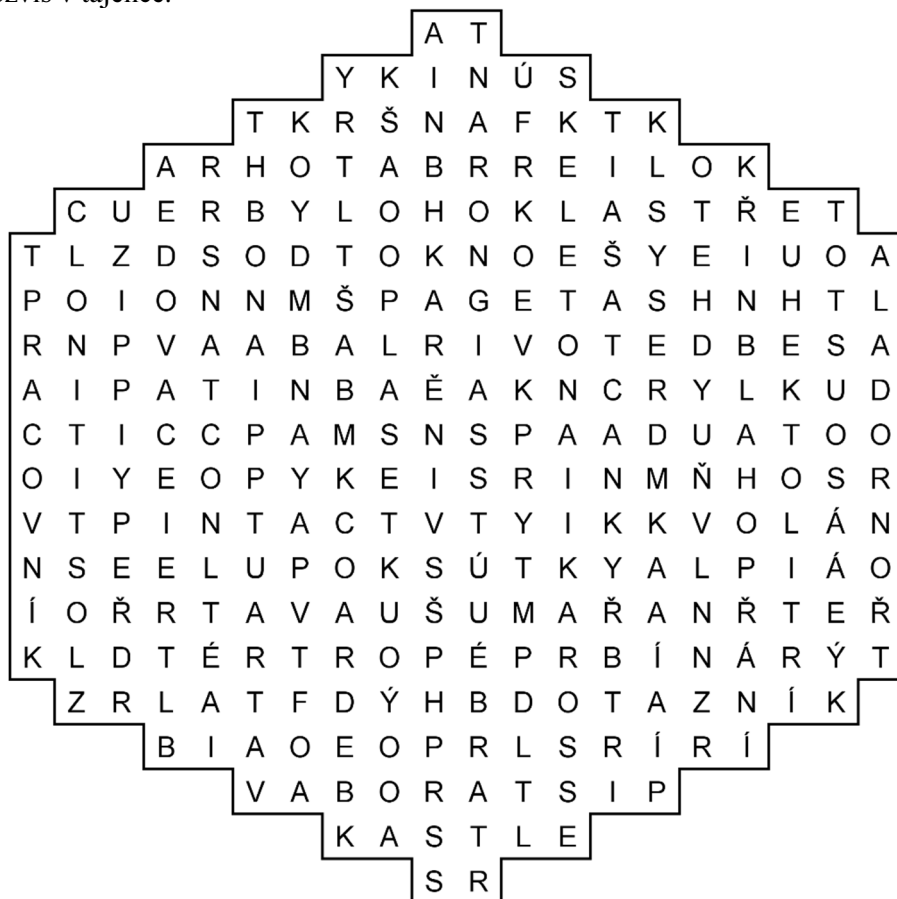
V období let třicátých a čtyřicátých 20. století působil ve Stráži na Nežárkou jeden z mých předchůdců tam – pan děkan Václav Bárlt, pozdější kanovník budějovické kapituly. V té době žila ve Stráži také všemi obdivovaná, ale mnohými též nenáviděná koza. Ano, koza. Nazvěme ji Líza. Žila v hospodě. Každý den si vyšla do městečka na procházku. Ať ji zavírali nebo ne, ať byla ve chlívku nebo na zahradě, vždycky se dostala ven. A co ta vyváděla! Dovedla sežrat právě vysázené vzácné květiny v nádobě na náměstí. Courala kolem otevřených oken, a pokud měli vystavené květiny – tady kousla, tady taky, někdy – křáp – shodila i květník. No prostě spoušť. Když lidé příliš křičeli a hubovali – šla druhý den do ulic, nebo dokonce až k řece.

Jednou se Líza ráno prosmykla kolem radnice dolů, ke kostelu. Ten byl otevřen, zevnitř šel pro ni nezvyklý závan kadidla, ale nějaké kvítí také v té vůni zvětvřila. I vešla. Tam se sloužila ranní mše svatá všedního dne. Doslova jen pár babiček tu bylo. U oltáře starší boubelatý kněz v barokním ornátu, tzv. „basičce“. A ten upoutal kozinu pozornost. Popošla blíž, a co to nevidí: na ornátu jsou všelijaké překrásné květy, které nikdy ani neokusila! To už nezaváhala a ubírala se rovnou za otevřenou mřížku, přiblížila se ze zadu k panu děkanovi a zkusmo zatáhla, však ten květ je tu určitě, jako všecko, pro ni. Děkanem to trhlo, byl ale zbožně usebrán, tak jen zasykl: „Co je, kostelníku?“ Jenže milá Líza nedbala a škusbla mocně. V té chvíli se pan páter jen taktak zachytlí za oltář, otočil se a zkoprněl. Koza se chystala na další útok! Vykřikl tedy. Přilítl kostelník a vyháněl mlsnou kozu od oltáře a přiběhla i babička z hospody, sundala šátek z hlavy, obtočila jej koze kolem krku a rychle ji vyváděla. Ta se sice vzpírala, měla spadeno na ty neobyčejně zajímavé květy tam, ale nic platno. No a to byl konec Lízy! Byla zabíjačka a pna děkan byl pozván, nepřišel však.

(z knihy Humor v církvi povolen. František Hobzál)

Jeden svatý kdysi prohlásil: „Svatý smutný je smutný svatý“. Kdo to řekl, se dozvíš v tajence.

ADORNO; ALKOHOLY; ALOBAL; AROMA; BARVOTISK; BATOH;
BEDRA; BICEPS; BLAHOPŘÁNÍ; BLANKET; BOHÉM; BRATR; CAPOT;
CLONITI; DOTAZNÍK; DRESY; DŘEPY; DUKLY; FRUSTRACE;
HEKTOLITR; HRDINA; IGNORANT; IKAROS; KAŇKY; KASTLE;
KILOGRAMY; KOLIER; KOPULE; KRŠNA; KYSNA; MULETA; NANDU;
OCTAN; ODLIV; ODTOK; OVACE; PATIN; PIANO; PIKANÁ; PINTA;
PORTRÉT; PRACOVNÍK; PROPUSTKA; RABAT; RÝPAL; SABOTÉR;
SBORKA; SKAUT; SKELETON; SOUSTO; STAROBA; STŘET; SVINĚ;
ŠPAGETA; ŠTVANEC; ŠUMAR; TEHDY; TREZOR; TRUHLÁŘ;
TUNDRA; TÝRÁNÍ; ÚMRTÍ; ÚNIKY; VATRA; VOLÁN; ZLOST

ZA POKLADY
VÍRY

MODLITBA

Pane Ježíši,
když jsi trpěl v Getsemanské zahradě,
prosil jsi: „Otcě, je-li to možné,
vezmi ode mne tento kalich.
Ale ne má, nýbrž tvá vůle ať se
stane.“ Nauč nás této důvěře
a odevzdanosti vůči nebeskému Otcí.

Prožíváme postní dobu.
Je přípravou na dobré
prožití velikonočních
svátků. Během nich si
připomínáme, jak moc
Pán Ježíš za nás trpěl
a vstal z mrtvých.

Jen dvě truhlice skrývají v sobě stejný
výsledek. Když ho najdeš, dozvíš se,
kolik dní trvá postní doba.

Pán Ježíš přijal utrpení z lásky k nám. I my
se máme snažit mít nesobecké srdce, které
se zbytečně nerozplytuje. V postě se snažíme
co nejvíc přiblížit Bohu. Co to znamená?

Více času věnovat sourozencům,
zatelefonovat prarodičům,
jít navštívit a potěšit nemocné
či staré lidi.

Přečíst si životopis
některého svatého.

Častěji chodit
do kostela
- navštívit Ježíše
ve svatostánku
a poklonit se mu,
jít na mši svatou
i v týdně, nejen
v neděli.

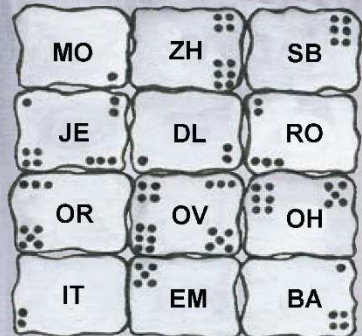

Denně se věnovat
modlitbě a rozhovoru
s Bohem.

Když se lidé chtějí
lépe poznat,
vyprávějí si
o ledascem, co
prožívají. Bůh nám
nabízí své přátelství
a chce, abychom
s ním více mluvili
- modlili se.

Když poskládáš stavební kameny tak,
aby v rozích, které se dotýkají, byly
vždy shodné symboly, dozvíš se, co
je modlitba.

MODLITBA

Při modlitbě můžeš děkovat, chválit, prosit i plakat, protože Bůh - náš Nebeský Otec tě velmi pozorně poslouchá.

S Bohem můžeš mluvit kdykoliv, kdekoliv a o čemkoliv. Bůh je stále s tebou.

MŮŽEŠ

- mu děkovat, když se ti něco podaří,
- si postěžovat, když ti někdo ublíží,
- se mu svěřit i se svým neúspěchem,
- mu říct, po čem velmi toužíš,
- ho poprosit o pomoc pro druhé i pro sebe

Doplň chybějící slova modlitby.

Milý Bože,
děkuji ti za _____
prosím tě _____
odpusť mi _____

Modlitba je rozhovor s Bohem. **Ale kdy mluví Bůh?** A jak ho můžu slyšet, jak můžu vědět, že právě toto mi říká Bůh? Rozhlédni se kolem sebe. Všechnu krásu kolem stvořil Bůh a dal nám ji jako velký dar. Dal nám život skrze naše rodiče. Učí nás, abychom se učili milovat všechny - naše rodiče, sourozence, přátele, učitele i jeho. Bůh k nám mluví skrze **naše svědomí**. Cítíme radost, když uděláme něco dobrého a hanbu, když vyvedeme něco špatného. Bůh k nám mluví skrze lidi, kterým na nás záleží. Obrací se k nám skrze prarodiče, kněze, učitele a vychovatele, kteří se snaží z nás vychovat dobré lidi.

Bůh mluví k lidem především v knize, která se jmenuje: _____

Poskládej správně písmena.

LIBEB

Pokud rozumíš slovenštině, ta na stránkách **www.rebrik.sk** najdeš každý měsíc v rubrice 3+2 krát ké modlitby na každý den. Jsou výbornou pomůckou pro každodenní setkání s Bohem v modlitbě.

Každý den si přečti aspoň kousek z evangelia nebo z Bible pro děti.

Co nás čeká

Májové

Měsíc květen je zasvěcen Panně Marii a tak při odpoledních pobožnostech v Dolních Loučkách budou májové pobožnosti (mimo 1. neděli, kdy je svatomartinská pobožnost) s myšlenkou na zjevení Panny Marie ve Fatimě, od kterého letos uplyne 100 let.

Tradiční pouť

V pondělí 8. května bude, dá-li dobrý Bůh, opět pouť všech, kteří v našich kostelích jsou „akční“ (úklid, čtení, zpěv...) a případně i dalších zájemců. Náповěda, kam pojedeme: Kelyšová a nehořlavá Panna Maria ☺☺☺.

Pouť v Lubném

V sobotu 13. května na svátek Panny Marie Fatimské bude v 10:00 poutní mše svatá v Lubném.

Den matek

V neděli 14. května zveme po odpolední pobožnosti všechny maminky na malou oslavu jejich svátku na farní dvůr v Dolních Loučkách.

Pouť ve Vratislávce

V sobotu 27. května bude v 10:00 poutní mše svatá ve Vratislávce.

Poslední slovo mají děti: Ježíš Kristus II

„Jaký zázrak udělal pán Ježíš jako první?“

„Vyrobil víno.“

„Jak se jmenovala hora, na které zemřel Pán Ježíš?“

„Říp!“

„Adame, proč vlastně Pána Ježíše ukřižovali?“

„On měl něco proti tomu papežovi, né?“

„Kdo byl při bouři na jezeře s Ježíšem na lodi?“

„Noe.“

„Děti, řekněte mi, jak nazýváme Ježíšovy nejbližší přátele?“

„Učebnice.“

„Kdo pokřtil Pána Ježíše?“

„Jan Chrstitel.“

„Nespletl sis to jméno?“

„Ne, to je od toho, že chrstal vodu.“

„Ježíš jel na Květnou neděli do Jeruzaléma slavit Vánoce.“

„Paní učitelko, já mám doma takový kříž, ze které se dá Pán Ježíš i odkřižovat.“

„Co podávali Pánu Ježíši na kříž, když měl žízeň?“

„Houby s voctem.“

„Proč Pán Ježíš nesl kříž za všechny lidi?“

„Protože udělat tolik křížů by jinak moc stálo.“

Dítě čte s z listu Efesanům“

„Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové (...) a Kristus Ježíš je národní kvádr.“

*(z knihy **Poslední slovo mají děti**)*